

Arrest

nr. 120 737 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 oktober 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 april 2013, in functie van haar studies in België, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 oktober 2013 de beslissing die einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 25 november 2013 ter kennis werden gebracht zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam:[G.L.M.], Nationaliteit :Duitsland (Bondsrep.),[...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Mevrouw [G.L.M.] legde ter staving van haar aanvraag voor een verklaring van inschrijving als studente dd.05/04/2013 de volgende documenten voor: een verklaring betreffende haar bestaansmiddelen en een inschrijvingsfiche voor een opleiding als siersmid aan een centrum voor volwassenenonderwijs van 17/04/2013-20/06/2013. Zij bekwam op 29/04/2013 de E-kaart.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene sinds juni 2013 financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

De cursus smeden liep ondertussen af op 19/06/2013. De studies die zij achter de rug heeft konden bezwaarlijk ook als een hoofdbezigheid worden beschouwd, gezien de geringe omvang ervan. Nergens uit het dossier blijkt dat mevrouw verder zou voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als studente (artikel 40§4, 3° van de wet van 15/12/1980).

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in tweede categorie als alleenstaande, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15/12/1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° juncto artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Verwerende partij maakt een beslissing die een einde stelt aan het verblijf van verzoeker omdat zij volgens de argumentatie stelt dat de studies van geringe omvang zouden zijn en dat deze achter de rug zijn. Volgens verwerende partij blijkt nergens uit het dossier dat verzoeker nog verder zou voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als studente.

Niks is echter minder waar.

Het is verwerende partij die de beginselen van zorgvuldig bestuur dient uit te oefenen. In het bijzonder verwijst verzoeker naar het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt op dat verwerende partij ten eerste alle dienstige informatie dient te vergaren, ten tweede deze informatie dient te bestuderen om ten derde hieruit een beslissing te distilleren.

Huidige beslissing is een schoolvoorbeeld dat verwerende partij het beginsel van zorgvuldig bestuur niet heeft nageleefd. Verwerende partij kon gemakkelijk via haar satelliet-orgaan de stad GENT, verwerende partij uitgenodigd hebben om bijkomende informatie voor te leggen aangaande haar bezigheid.

Mocht verwerende partij dit gedaan hebben, zou verwerende partij inderdaad kennis genomen hebben van het stuk 3. Het betreft een overeenkomst met volledig leerplan in een onderwijsinstelling erkend door de federale of regionale overheid. Dit wordt georganiseerd in samenwerking met de VDAB. Het betreft een opleiding van 38 uur per week. Het betreft eveneens een opleiding tot ambachtelijk siersmeden. De overeenkomst werd afgesloten op 9 september 2013. Als of dat nog niet genoeg is volgt verzoeker ook dit jaar opnieuw een bijkomende cursus bij het CVO. Het betreft een cursus siersmeden dit loopt van 6 september 2013 tot 21 juni 2014 (stuk 4).

Het kan bezwaarlijk gesteld worden dat verzoeker geen cursus volgt met volledig leerplan.

Mocht verwerende partij inderdaad aan verzoeker bijkomende informatie opgevraagd hebben, zou verwerende partij inderdaad op de hoogte zijn geweest dat verzoeker inderdaad onderwijs met voltijds leerplan volgt (stukken 3 en 4). Alvorens verwerende partij een dergelijke drastische beslissing neemt om een einde te stellen aan het verblijfsrecht, mag verwacht worden dat verwerende partij zich wel degelijk informeert met betrekking tot de bezigheden. Verzoeker heeft haar E-kaart ontvangen in functie van haar studies [i]n de lente van dit jaar. Zij heeft echter haar studies verder gezet in september 2013. Mocht verwerende partij inderdaad verzoeker hebben ingelicht om bijkomende informatie zou zij gezien hebben dat zij inderdaad in september 2013 wel degelijk studies volgt met voltijds leerplan in een onderwijsinstelling die erkend is door de federale en / of regionale overheden (zoals artikel 1 van de stuk 3 stelt). Mocht verwerende partij de stukken 3 en 4 in bezit hebben gehad, was zij nooit tot een dergelijke onredelijke beslissing ge[k]omen.

De vraag stelt zich nu of verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4 3° dat stelt: Hetzij ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid ene studie, daaronder inbegrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt en hij door middel van e[en] verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De volgende elementen zijn van belang:

- ingeschreven aan een georganiseerde onderwijsinstelling: geen probleem. Artikel 1 van stuk 3 stelt dat het een onderwijsinstelling betreft die erkend werd door de federale of regionale overheid.*
- Hoofdbezigheid studie: Stuk 3 stelt dat de opleiding 38 uur per week bedraagt. Een studie van 38 uur per week is een hoofdbezigheid*
- Een verklaring van voldoende middelen: welnu verzoeker heeft in april een verklaring van voldoende bestaansmiddelen voorgelegd aan verwerende partij. Deze verklaring is nog steeds geldig. Deze verklaring bestaat nog steeds.*

Onder dit laatste punt dient verzoeker enkel en alleen een verklaring van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen. Niks meer of minder. Welnu de verklaring van april 2013 werd echter niet weerroepen noch door verzoeker noch door verwerende partij.

Nu het vaststaat dat verzoeker wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4 3° Vw dient te worden nagegaan of verwerende partij wel een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker conform artikel 42 bis Vw.

Verzoeker is van oordeel dat artikel 42 bis Vw twee cumulatieve voorwaarden bevat die dienen vervul[d] te zijn alvorens verwerende partij een einde kan stellen aan het verblijfsrecht.

Het betreft:

- Voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4 3° Vw. Verzoeker kan naar hierboven verwijzen waarbij zij inderdaad aan de voorwaarden voldoet.*

EN

- *Onredelijke belasting van voor het sociaal bijstandstelsel*

Artikel 42 bis heeft dus duidelijk twee voorwaarden waaraan voldaan dient te zijn alvorens er een einde gesteld kan worden aan verzoekers verblijfsrecht. Verzoeker heeft aangetoond mocht verwerende partij op een zorgvuldige wijze te werk zijn gegaan, dit wil zeggen bijkomende informatie opgevraagd met betrekking tot de bezighe[d]en van verzoeker, zou verwerende partij inderdaad gezien hebben dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van student. Doch artikel 42 bis stelt expliciet dat er pas een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht op voorwaarde dat zij een onredelijke belasting vormt voor het bijstandstelsel.

Verwerende partij stelt zelf dat verzoeker pas van juni 2013 ten laste is van het bijstandstelsel. Op het ogenblik van de bestreden beslissing zijnde 18 oktober 2013 kan toch maar bezwaarlijk gesteld worden dat 3 maanden steun van het bijstandstelsel als onredelijk dient beschouwd [te] worden.

Alvorens verwerende partij kan stellen dat verzoeker als onredelijk wordt beschouwd dient gekeken te worden en dient verwerende partij haar maatstaf van wat onredelijk is voor te leggen. Zoniet staat de deur open voor arbitraire beslissingen. Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing niet motiveert wat zij als onredelijk beschouw[t].

Verzoeker heeft er het raden naar hoeveel maanden steun als onredelijk wordt beschouwd. Hoe kan verzoeker zich nu verweren indien zij niet weet wat als onredelijk wordt beschouwd door verwerende partij. Bovendien stelt de vreemdelingenwet nergens een maatstaf wat en hoeveel als onredelijk wordt beschouwd.

Derhalve is de beslissing gegriefd door een motivering die niet voldoet aan de deugdelijkheid waaraan motieven van de administratie dienen te voldoen.

Besluit:

- Schending artikel 40 bis par. 4 3° Vw. Verzoeker voldoet aan de voorwaarden

- Schending artikel 42 par. 1 Vw. Dit artikel stelt niet voldoen aan de voorwaarden artikel 40 par. 4 3° Vw EN een onredelijke belasting

- Er wordt niet gemotiveerd door verwerende partij wat haar maatstaf is alvorens er gepraat wordt van een onredelijke belasting

- Verwerende partij heeft verzoeker niet uitgenodigd om bijkomende elementen voor te leggen met betrekking tot haar bezigheid. Derhalve heeft verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel niet nagekomen en is de beslissing aldus onredelijk."

3.1.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar te onderscheiden beslissingen zijn. Het feit dat deze beslissingen middels één zelfde akte aan verzoekster ter kennis werden gebracht doet geen afbreuk aan dit gegeven (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.182; RvS 23 januari 2014, nr. 226.184; RvS 23 januari 2014, nr. 226.185). De Raad stelt voorts vast dat in de aan verzoekster ter kennis gebrachte bijlage 21 wordt uiteengezet op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens werd beslist om het recht op verblijf waarover verzoekster ingevolge haar studies beschikte te beëindigen, doch dat een formele motivering inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt. De bewering van verweerder in zijn nota met opmerkingen dat de motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten door verzoekster aan een inhoudelijk onderzoek worden onderworpen en dus gekend zijn mist feitelijke grondslag.

Verzoekster kan, wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Het middel is, wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, in de aangegeven mate gegrond.

3.1.2.2.1. Met betrekking tot de beslissing die einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden gesteld dat de motieven van deze beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is wat betreft de beslissing die einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In zoverre verzoekster nog stelt dat verweerder toch nagelaten heeft om te motiveren waarom hij het feit dat zij gedurende meer dan drie maanden een beroep deed op steunverlening door het OCMW beschouwde als een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk dient nog te worden geduid dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

3.1.2.2.2. De beslissing die einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Het artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormeld artikel wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat verweerder omwille van twee afzonderlijke motieven een einde kan stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van een burger van de Unie die op basis van studies tot dit verblijf werd toegelaten. Hij kan dit doen wanneer hij vaststelt dat de betrokken burger van de Unie niet langer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten of wanneer hij vaststelt dat deze burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

In casu heeft verweerder aangegeven van oordeel te zijn dat verzoekster niet langer voldeed aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten omdat zij haar studies reeds beëindigde en daarnaast gesteld dat ook bleek dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Verzoekster stelt dat verweerder ten onrechte aangaf dat zij haar studies beëindigde en zonder een zorgvuldig onderzoek te doen op onredelijke wijze tot dit besluit kwam. Zij brengt ter onderbouwing van haar standpunt stukken aan waaruit blijkt dat zij een overeenkomst ondertekende om een beroepsgerichte opleiding te volgen. Haar kritiek is echter gericht tegen een overtollige onderdeel van de motivering en kan derhalve niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden. Het motief dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk volstaat immers om deze beslissing te onderbouwen.

In tweede instantie stelt verzoekster van oordeel te zijn dat uit het feit dat zij gedurende drie maanden volledig ten laste was van het OCMW niet kan worden geconcludeerd dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Met deze stellingname geeft zij aan haar situatie anders te beoordelen dan verweerder, maar toont zij niet aan dat deze op basis van een incorrecte feitenvinding, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van enig niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur tot zijn besluit is gekomen dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Verzoekster erkent daarenboven dat zij op het ogenblik dat zij voorliggend beroep instelde nog steeds ten laste was van het OCMW, zodat haar bewering dat het om een kortstondig financieel probleem ging geenszins correct blijkt te zijn. Zij maakt met haar beschouwingen niet aannemelijk dat verweerder in voorliggende zaak geen toepassing kon maken van de mogelijkheid die artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet hem biedt om een einde te stellen aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Het eerste middel is ongegrond in de mate dat het gericht is tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster, met betrekking tot de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van artikel 42ter, § 3 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 14, § 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij stelt tevens dat deze beslissing onredelijk is.

Haar betoog luidt als volgt:

“Verzoekers wijzen naar de desbetreffende wetgeving.

Artikel 42 ter par 3 stelt: De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Artikel 14 par. 2 2de lid van de richtlijn 2004/38/EG stelt:

In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.

Verzoeker stel[t] vast dat artikel 42 ter par. 3 Vw [de] slechte de vertaling betreft van artikel 14 par. 2 2de [lid] van de richtlijn met betrekking tot het vrij verkeer van burgers die zich in een lidstaat willen vestigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal het met verzoekers eens zijn dat de nationale wet in overeenstemming dient te zijn met de bovenvermelde richtlijn. Er bestaat geen twijfel meer over het feit dat Europese wetgeving voorgaat boven de nationale wetgeving.

Artikel 14 van de richtlijn laat inderdaad toe in specifieke gevallen van twijfel er een controle kan zijn door de autoriteiten om na te gaan of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden.

Verzoekers stellen vast dat artikel 42 ter par. 3 enkel en alleen stelt De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden is voldaan. Verzoekers stellen vast dat het woord specifieke gevallen niet voorkomt in de Belgische wetgeving.

Uit een lezing van de nationale wet kan de minister in alle gevallen en op ieder tijdstip controleren of aan de voorwaarden al dan niet is voldaan. Verzoekers stellen vast dat dit een ruimere invulling is dan wat de richtlijn heeft voorzien. De richtlijn spreekt enkel en alleen over specifieke gevallen.

Artikel 14 par. 2 2de lid gaat nog verder door te stellen dat De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig. De Raad zal samen met verzoekers vaststellen dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie. Verzoekers kunnen hiervoor verwijzen naar de vele zaken die de Raad hierover dient te behandelen. Door deze toevloed van zaken blijkt dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie.

Ook deze stelselmatige en systematische verificatie gaat in tegen de richtlijn.

Gezien artikel 14 par. 2 2de lid richtlijn expliciet stelt dat de minister slecht[s]; in specifieke gevallen niet stelselmatig kan overgaan tot verificatie dient zij conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 te motiver[en] waarom zij in huidig geval wel degelijk is overgegaan tot verificatie.

Artikel 2 en 3 vereisten dat de minister in zijn discretionaire bevoegdheid die hij heeft tot verificatie aantoont waarom huidige casu een specifiek geval vindt en waarom hij nu overgaat tot verificatie.

Nergens in de motivering blijkt waarom verwerende partij op 29 augustus 2013 en op 9 oktober 2013 een verificatie uitvoert.

Artikel 42 ter par. 3 laat inderdaad controles toe doch deze controles dienen in overeenstemming te zijn met de richtlijn in het bijzonder met artikel 14 par. 2 2de [lid]. Verwerende partij gaat bij de toepassing van artikel 42 ter par. 3 buiten zijn bevoegdheid die hem werd toegestaan door de richtlijn.

Artikel 14 par. 2 2de [lid] voorziet aldus impliciet dat verwerende partij dient te motiveren "waarom" zij tot verificatie overgaat en waarom zij dit doet in huidig 'specifiek' geval.

Verzoekers kunnen aldus niet nagaan wat er zo specifiek aan hun zaak is dat er op 28 augustus 2013 werd overgegaan tot verificatie en waarom verwerende partij op 21 november 2012 overgegaan is tot verificatie.

Er wordt in de bestreden enkel en alleen als volgt gemotiveerd: Op 29 augustus 2013 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de betrokkene waarbij zij werd uitgenodigd haar huidige economisch activiteiten en/ of bestaansmiddelen aan te tonen Dit is geen antwoord[d] op waarom er een controle wordt uitgevoerd en wat er specifiek is.

Verwerende partij heeft aldus op onvoldoende wijze gemotiveerd. Derhalve is er niet voldaan aan de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende motivering van bestuurshandelingen.

Door onvoldoende te motiver[en] en niet te kijken naar de richtlijn in het bijzonder naar artikel 14 is verwerende partij tot een onredelijke beslissing gekomen.

Besluit:

- Er is een schending van artikel 14 par. [2] 2de lid van de richtlijn 2004/38/EG*
- Schending van artikel 2 en 3 van de wet dd 29 juli 1991*
- Een onredelijke beslissing"*

3.2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 42ter van de Vreemdelingenwet bepaalt in welke gevallen verweerder het verblijfsrecht van een burger van de Unie kan beëindigen indien deze dit verblijfsrecht ontleende aan een familieband met een andere burger van de Unie. Voormelde bepaling is in voorliggende zaak echter niet van toepassing en werd ook niet toegepast door verweerder. Verzoekster verwierf haar recht op verblijf immers niet op basis van enige familieband, doch ingevolge haar studies in het Rijk.

De beschouwingen van verzoekster met betrekking tot artikel 42ter, § 3 van de Vreemdelingenwet, met inbegrip van de vraag of dit wetsartikel een correcte omzetting vormt van een bepaling van artikel 14, § 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, zijn dan ook niet dienend.

Aangezien in casu geen toepassing werd gemaakt van de bepalingen van artikel 42ter, § 3 van de Vreemdelingenwet kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder enige motivering zou dienen op te nemen in de beslissing die een einde stelt aan haar verblijf van meer dan drie maanden omtrent de uitoefening van zijn controlebevoegdheid die hij aan voormeld wetsartikel ontleent.

Daarnaast moet, ten overvloede, worden herhaald dat de in casu bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in toepassing van artikel 42bis, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel vormt een omzetting van artikel 14, § 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze bepaling niet of incorrect werd omgezet. Hierbij moet worden geduid dat de omzetting van een richtlijn niet vereist dat de bepalingen ervan formeel en woordelijk worden overgenomen (cf. HvJ 7 mei 2002, C-778/99, 10-24).

Waar verzoekster betoogt dat niet stelselmatig mag worden geverifieerd of een burger van de Unie nog aan de voorwaarden voldoet om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten moet worden gesteld dat de Belgische wetgever deze norm heeft opgenomen in de nationale wet door in artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet aan te geven dat de verificatie slechts “zo nodig” mag gebeuren. Het is niet kennelijk onredelijk of onwettig om, zoals in voorliggende zaak waar verzoekster schriftelijk aangaf te beschikken over voldoende middelen van bestaan om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, doch geen bewijs aanbracht omtrent de stabiliteit van deze bestaansmiddelen en waarbij daarenboven werd vastgesteld dat zij in erbarmelijke omstandigheden in een woonwagen op een voormalig kampeerterrein verbleef, te oordelen dat een verificatie van verzoeksters schriftelijke verklaring omtrent haar bestaansmiddelen zich opdroeg. Het is voorts niet betwist dat verzoekster, nadat haar verblijfsaanvraag was ingewilligd onmiddellijk en onafgebroken beroep deed op steunverlening via het OCMW en een verificatie dus opportuun bleek. Er dient tevens te worden benadrukt dat noch artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 14, § 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG voorzien dat verweerder zou dienen te motiveren waarom hij het in een individueel geval nuttig oordeelde om na te gaan of een burger van de Unie die tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten nog aan de aan zijn verblijf gestelde vereisten voldeed. Ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien niet dat verweerder moet verantwoorden waarom hij gebruik maakt van een hem door de wetgever toegekende bevoegdheid.

Verzoeksters toelichtingen in haar tweede middel, die ten dele geen betrekking lijken te hebben op de in casu bestreden beslissingen, zijn ook niet van die aard dat zij toelaten te besluiten dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft een middel aangevoerd dat leidt tot de vernietiging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar heeft geen middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 oktober 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK